

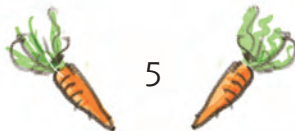

Морквинка для Грімма

Одного звичайнісінького дня Грімм сидів у книгарні й писав вірші. Дощ періщив по даху й барабанив по вітрині. За такої погоди відвідувачів годі було чекати. Тож чоловік зручно вмовстився у своєму кріслі біля покинутої пальми і гриз кінчик олівця.

— Я геть самотній, — нашкрябав він у записничку. — Втім, байдуже. Є погода, за якої продають книжки, а є погода, за якої їх пишуть.

Сьогодні була явно погода для писання. Чоловік відклав олівець і підійшов до вітрини. Полиці довкола були вщерть заставлені книжками. Біля каси й на низенькому золотому столику в кутку, ба навіть на підлозі громадилися книжки. Було їх так багато, що навіть найдовшого дощового дня не вистачило б, щоб перечитати їх усіх.

Грімм глянув на головну площу села. Того дня увесь світ здавався геть порожнім і мокрим, хоч викручуй. Чоловік зітхнув.

— Шкода, що я тут сам-самісінький, — мовив він до себе й повернувся до крісла. Тієї самої миті на вході задзеленчали дзвіночки й досередини вбігла пожежниця Феліна.

— Ах, це ти, — проказав Грімм і миттю зашарівся. Пожежниця Феліна була така хоробра, сильна і вродлива, як жодна інша дівчина у селі. Не дивно, що Грімм трішки підкохувався у ній. Він прокашлявся. — Ти по яку книжку?

— По ніяку! — відказала Феліна й підсунула йому баняк під ніс. — Сьогодні я принесла щось для ТЕБЕ! Дівчина підняла кришку.

— Алфавітна зупа! — втішився Грімм і відчув, як тепло зробилося у його животі. Хоча зупи він ще навіть

не скуштував. — Дякую, Феліно. Ти теж з'їси мисочку зі мною?

Феліна похитала головою.

— Не можу. Мушу ще полагодити драбину і врятувати кількох кошенят, — пожежниця всунула книгарю банячок у руки й щезла так само несподівано, як і з'явилася. Грімм глянув їй услід та й зітхнув. Феліна — дівчина справді надзвичайна. Ще б не квапилася так щоразу...

Чоловік відніс баняк до невеличкої кухні, що розмістилася за полицею з кулінарними книжками, й налив собі черпачок зупи. Тоді задумано глянув на тарілку. Макарони у формі літер, зелена цибулька й петрушка кружляли у гарячій ющі. Пахло пресмачно. Проте Грімм завагався.

— Чогось бракує. Але чого саме?

У цю мить знову задзвенів дзвіночок на дверях. Цим разом це не було гучне калатання, як тоді, коли влетіла Феліна, а ледь чутне, обережне дзень-дзень-лень. Чоловік відклав ложку й зиркнув у бік

дверей. На килимку перед касою сидів маленький ослик. Чи пак зебра?

Чудернацький відвідувач споглядав його широко

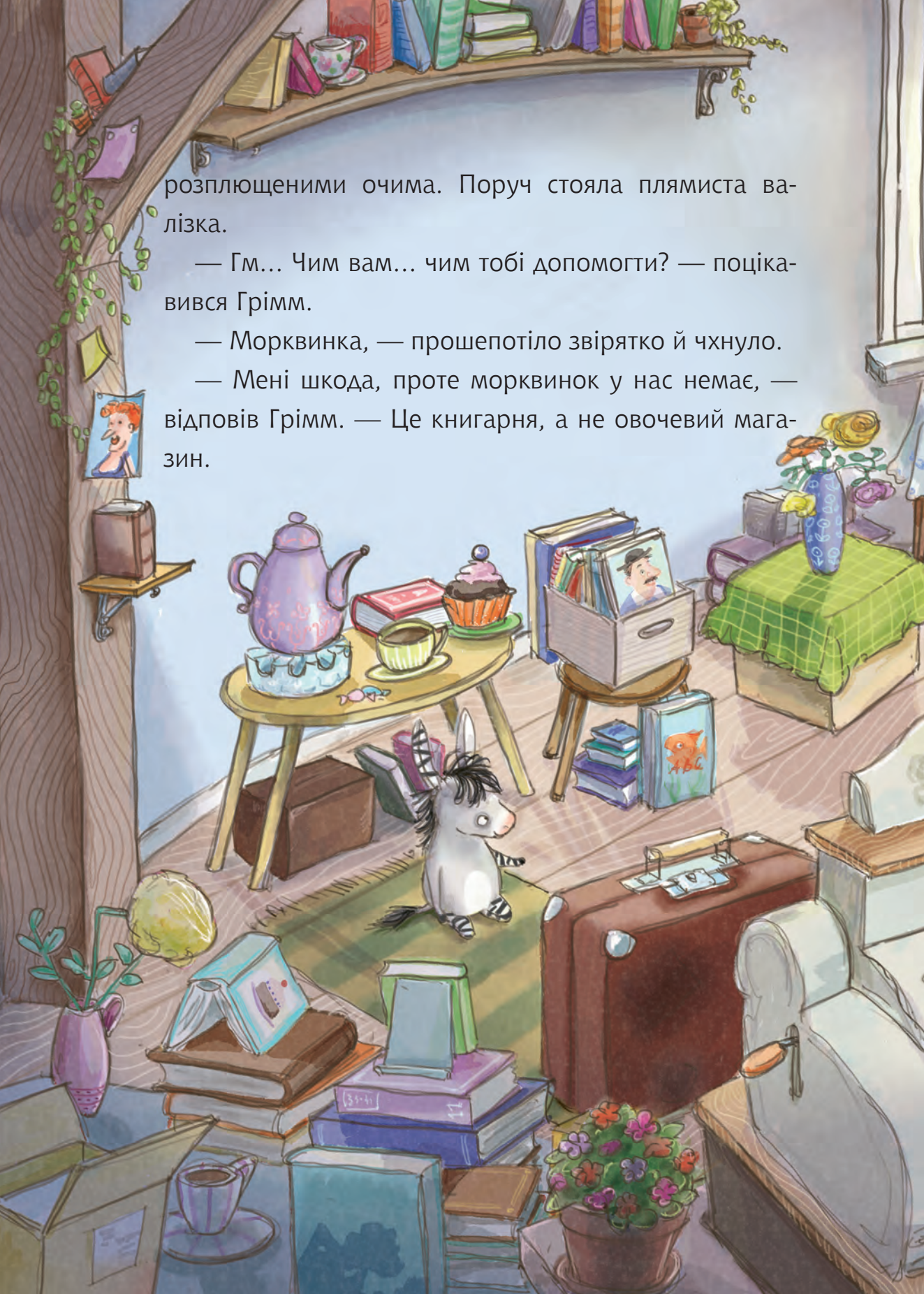

розплющеними очима. Поруч стояла плямиста валізка.

— Гм... Чим вам... чим тобі допомогти? — поцікавився Грімм.

— Морквинка, — прошепотіло звірятко й чхнуло.

— Мені шкода, проте морквинок у нас немає, — відповів Грімм. — Це книгарня, а не овочевий магазин.

— Так-так, я знаю, — мовило створіннячко й струснуло довгими вушками, що з них аж покотилися крапельки дощу. — Я не прийшов сюди по щось. Мене звати Морквинка! — віслючок простягнув копитце і всміхнувся.

Грімм не знав, що відповісти. Когось, хто звався як овочі, зустрічати йому ще не доводилось.

— Вітаю, — пробурмотів чоловік і потиснув копитце. — Мене звати Грімм.

Крихітний відвідувач знову чхнув. Книгар додав швиденько:

— Ти змок як хлющ. Чи можу я запропонувати тобі мисочку теплої зупки? Допомагає при застуді, — пояснив він. — А ця пахне напрочуд смачно. Бракує лише...

— Морквинки? — здогадалося звірятко й схилило голівку набік. На обличчі Грімма засяяла тепла усмішка.

— Саме так.

Книгар повів створіннячко у маленьку кухню за полицею з кулінарними книжками й поставив мисочку перед ним. Морквинка, зголоднівши, жадібно хлебтав зупку. Грімм спостерігав за ним, і з кожною хвилиною йому робилося тепліше на душі.

— Скажи-но, хто ти такий? — поцікавився чоловік.

— Я ситий, — відповів маленький і відсунув мисочку від себе. Книгар розсміявся.

— А загалом? Я ще ніколи не бачив когось схожого на тебе.

— Я — зеброслик. Трішки зебра, трішки ослик. Від кожного потроху й найкраще від обох.

— Але ти геть маленький, як на зебро-ослика, — замислився Грімм, прибираючи посуд. Зеброслик зашарівся і втупився в підлогу.

— То й що? Це ще нічого не означає. Усі починають з маленького, — звірятко зсунулося зі стільця, побігло до вітрини крамниці й застрибало між малесенькими книжковими столиками та вузькими полицками, вщерть заставленими книжками. — Саме тому я так гарно вписуюся сюди. У тебе тут теж усе таке крихітне. Разом ми могли б пережити чимало пригод. А ти напишеш про це оповідання.

Зміст

Грім та Морквинка вирушають додому.....	15
Грім та Морквинка стоять на голові.....	22
Грім, Морквинка і забуті слівця	30
Грім та Морквинка будують ракету	37
Грім, Морквинка й «Газ-Гаразд»	47
Грім та Морквинка не йдуть спати	60
Грім, Морквинка та маленькі книголюби.....	68
Грім, Морквинка й мистецтво чистоклунства.....	78
Грім та Морквинка прощаються з літом.....	85
Грім та Морквинка грають у кораблики	93
Гриму та Морквинці подобається все, що кругле.....	103
Грім та Морквинка чекають на Різдво.....	113